

בע"ח (חיפה) 54463-04-13 - אחמד זובידאת (עציר נ' מדינת ישראל

בע"ח (חיפה) 54463-04-13 - אחמד זובידאת (עציר נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

בע"ח (חיפה) 54463-04-13

אחמד זובידאת (עציר

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

[12.07.2013]

בפני כב' השופט רון שפירא

החלטה

בפני בקשה לגילוי ראיות חסויות שהוגשה בהתאם להוראות סעיף 45 לפקודת הראיות (נוסח חדש) התשל"א - 1971. יצוין כי לבקשת הצדדים נדונה בקשה זו בפני ולא בפני המותב הדן בתיק העיקרי.

הרקע העובדתי לכתב האישום שבמסגרת בירורו הוגשה בקשה זו פורט בהרחבה בהחלטת המעצר שניתנה בתיק מ"ת 56073-02-13, החלטה מיום 13/6/13. בתמצית יאמר כי נגד הנאשם, אחמד זובידאת (להלן גם "המבקש") הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות: רצח (לפי סעיף 300(א)(2) + סעיף 301 לחוק העונשין), חטיפה (לפי סעיף 369 לחוק העונשין), התעללות בקטין (לפי סעיף 368 לחוק העונשין) והשארית ילד ללא השגחה במטרה לנטוש את הילד (לפי סעיף 361 סיפא לחוק העונשין).

על פי המתואר באישום, המבקש ומשפחתו התגוררו בשכונת לבית הוריה של האלה זובידאת (להלן - "המנוחה"), ברחוב אל אמל בבסמת טבעון. בזמנים הרלוונטיים לאישום, המנוחה התגוררה בשכונת אל חטאף בבסמת טבעון, יחד עם ארבעת ילדיה: ודיע (יליד 1993), ז.ז. (ילידת 95), ח.ז. (ילידת 2000) ו-מ.ז. ילידת 2011 (להלן - "הפעוטה"). בין המבקש למנוחה קיימת הכרות רבת שנים שהחלה בעת שהמנוחה התגוררה בבית הוריה.

ביום 4.1.13 התקשרה המנוחה למבקש, בעת ששהתה בביתה, בשעה 18:03, ופעם נוספת בשעה 18:15 ושוחחה עמו. לאחר מכן, הלך המבקש לדודו, ראפע אל אחמד, ולקח ממנו ג'יפ מסוג פולקסוואגן טוארג, ששייך לאבי המבקש. בהמשך, בשעה 18:30 או בסמוך לכך, ובעקבות שיחה עם המנוחה, הגיע המבקש לביתה של המנוחה ואסף אותה ואת בתה הפעוטה. לאחר מכן, ותוך כדי הנסיעה, חטף המבקש את המנוחה והפעוטה והסיען לאזור בית לחם הגלילית. בהגיעו למקום, דקר המבקש את המנוחה כ-13 דקירות באזורים שונים בגופה וגרם למותה, זאת בנוכחות הפעוטה. לאחר שדקר אותה למוות, הפשיט המבקש את המנוחה מבגדיה והשאיר את גופתה מוטלת בחורשה סמוך לבית לחם הגלילית.

בהמשך, סמוך לפני השעה 20:00, נסע המבקש לכיוון הכפר איבטין, ביחד עם הפעוטה, ובהגיעו לבית העלמין תל רגב, הוריד המבקש את הפעוטה מהג'יפ, השאירה משוטטת לבדה בכביש בחושך, ונמלט מהמקום. כך על פי הנטען בכתב האישום.

בהחלטת המעצר קבע בית משפט זה כי קיימות ראיות לכאורה המבססות סיכוי להוכחת עובדות כתב האישום, או לפחות להוכחת מעורבותו של המבקש במעשה הרצח. בהתאם גם נקבע כי קיימת עילת מעצר וניתנה החלטה לעצור את המבקש עד לתום ההליכים כנגדו. עם זאת הצביע בית המשפט על קשיים לא מבוטלים בהוכחת כל פרטי האישום והצביע על אפשרות שלא רק המבקש היה מעורב במעשה. כפי שנרשם בהחלטה:

"עם זאת, וכפי שציינתי לעיל, קיימים קשיים של ממש בחומר הראיות. מניתוח הראיות סבור אני כי המשיב היה מעורב במעשה הרצח. עם זאת הראיות מצביעות על אפשרות של ממש שלא הוא זה שביצע את מעשה ההמתה בפועל, במובן זה שלא הוא זה שדקר את המנוחה למוות. מכלול הראיות מעלה יותר מאפשרות שהמשיב הסיע את המנוחה למקום שם המתנו לה אדם נוסף או יותר שביצעו את מעשה ההמתה. המעורבים השליכו את גופתה לשטח המגודר בו אותרה ונמלטו מהזירה. אפשרות זו מתיישבת עם ראיות ועם גרסתו של המשיב בפני מדובבים ולא ניתן לשלול אותה, לעת הזו. אוסיף עוד, כי הגם שהוגש כתב אישום, סבור אני כי ראוי הוא שהחקירה בעניין פרשה זו תימשך." כעת בפני בקשת הסניגורים לגילוי ראיות חסויות. לטענתם, כפי שפורטה בהרחבה בבקשה הכתובה ובטיעון בפני, פערי המידע הקיימים בפרשה זו מחייבים חשיפת הראיות החסויות שיתכן ויהיה בהם כדי לסייע בהגנת הנאשם. יודגש כי מאחר ומדובר בתיק נסיבתי ומאחר ולדעת שני הצדדים הפרשה שבית המשפט יידרש להכריע בה סבוכה, כי אז יש, לטענת הסניגורים, חשיבות רבה בכל שביב מידע וראיה להגנת המבקש. מכאן גם הבקשה להסרת החיסיון מראיות חסויות, רובן ראיות הקשורות לנתוני תקשורת שונים וחלקן לנושאים אחרים, כפי שיפורט בהמשך. ביום 25/6/13 שמעתי את טענות ב"כ הצדדים. כמו כן שמעתי במעמד צד אחד את נציגי משטרת ישראל שהבהירו את מהות החומר החסוי והעילות להוצאת תעודת החסיון. הדיון במעמד נרשם בפרוטוקול חסוי.

לאחר שבחנתי את הראיות החסויות, ובעיקר את מחקרי התקשורת השונים, החלטתי לדחות את הבקשה, בכפוף למספר נתונים שיגוללו להלן. זאת מאחר ושוכנעתי שאין בחומר החסוי דבר שיש בו כדי לסייע להגנת הנאשם. אוסיף עוד כי לא בכדי ביקשה גם הפרקליטות שהבקשה לא תישמע בפני המותב הדן בתיק העיקרי ולו ניתן היה הייתה הפרקליטות עותרת להסרת חסיון. זאת מאחר ובחלק מהחומר החסוי יש פרטים שהיו מחזקים את ראיות המאשימה (הגם שאין בהם כדי לשלול אפשרות של קיום מעורבים נוספים, ביחד עם המבקש, במעשה הרצח). יפים לעניין זה הדברים שנאמרו ע"י כב' השופט עמית בבש"פ 120/10 פלוני נ' מדינת ישראל (ניתנה ביום 24.2.2010):

" ברובם המכריע של המקרים, ראיות חסויות המבוססות על מידע מודיעיני, הן בבחינת עושר השמור לרעת הנאשם. רוצה לומר, שאילו הייתה התביעה יכולה לעשות שימוש בהליך הפלילי בראיות חסויות שמקורן במידע מודיעיני, מה שנבצר הימנה מטעמים מובנים של שמירת מקורות, ברוב המכריע של המקרים הדבר היה בעוכריו של הנאשם" מכאן אתייחס למבוקש בבקשה.

ראשית יודגש כי מבדיקת כל הראיות החסויות שהועברו לעיוני, לרבות מידע שהפרקליטות הציגה לבקשת בית המשפט, הגם שאינו בגדר של חומר חקירה, לא מצאתי כל רלוונטיות לטענת ההגנה בדבר אפשרות כי המנוחה עבדה בצורה כל שהיא עם המשטרה או גורמים שלטוניים אחרים הקשורים למערך הביטחון וכיוצ"ב. נראה, בכל הכבוד, כי הטענות בעניין זה הן בגדר של השערה או ספקולציה ואולם בחומר החסוי (וכמובן שבראיות הגלויות) לא מצאתי כל תשתית ההופכת את השאלה שבבסיסה ספקולציה לרלוונטית בהתייחס לאירוע שבפני.

כמו כן לא מצאתי בחומר הגלוי או החסוי כל תשתית לטענה בדבר זהות חסויה של המנוחה. שינוי שמה של המנוחה היה גלוי במסמכי הזהות והטעם לכך עלה גם מהראיות הגלויות וקשור במערכת יחסים רומנטית עם אדם שנמנה על עדה השונה מעדת של המנוחה. כאמור, מידע זה פורט בראיות הגלויות.

בכל הנוגע לחסיון שהוטל על חלקים מהראיות שהושגו בדרך של חקר נתוני תקשורת. יודגש כי כל הנתונים התקבלו בדרך של צווים שהוצאו מכוח הוראות חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - נתוני תקשורת) התשס"ח-2007. עיקר המידע הוא בחומר הגלוי שמצוי בראיות שבידי ההגנה. תעודת החיסיון הוצאה בנוגע לנתונים החושפים שיטות עבודה ויכולות טכניות לביצוע פעולות כאלו ואחרות, שיטות ויכולות טכניות שחשיפתן עלולה לפגוע במערך החקירות של משטרת ישראל. ואדגיש - אותם נתונים חסויים שמטרתם למנוע חשיפת יכולות טכניות ושיטות עבודה הם נתונים שלא מסייעים כלל בהגנת הנאשם, ובזהירות הראויה אף אומר כי למקרים מסוג זה התכוון כב' השופט רובינשטיין בש"פ 120/10 שבבש"פ 6048/11 איסלאם איברהים עיסא נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 26.9.2011) "אציין רק, כי לא תמיד החיסיון פועל, על פי דימוי רווח אצל סניגורים, כנגד נאשמים; בשל העילות לו, ובהן חשיפת מקורות ודרכי פעולה, הוא עשוי גם להחסות חומר שיכול היה לפעול לטובת התביעה ונגד הנאשם". בדומה ובמקרה שבפני אין בחשיפת הנתונים כדי לסייע בהגנתו של הנאשם.

אוסף עוד כי מחקר נתוני התקשורת עולה כי כל מכשירי הטלפון הנוספים שהיו רשומים על שם המנוחה לא היו פעילים בתקופה של חודשים קודם לאירוע, וגם לא ביום האירוע. עד כאן לעניין חקר נתוני התקשורת.

בכל הנוגע לפראפרזה שנמסרה בנוגע לחלק חסוי במזכר שנערך ע"י רכז מודיעין בתחנת זבולון, יורם פרץ. למעשה הפראפרזה מפרטת את כל המידע הרלוונטי להגנת הנאשם ובכלל. יודגש, ולעניין חשיפת מידע זה מוכנה המאשימה להצהיר ולחשוף, כי אין מדובר במידע חסוי שנאסף מעד ראיה. אוסף עוד כי הפראפרזה מפרטת את כל המידע העובדתי הרלוונטי לאירוע. החיסיון שהוצא על מסמך המקור הוא במטרה שאינה רלוונטית למחלוקת שבין הצדדים ובבסיסה הגנה על שלומם של אדם מסוים כך שלא תיגרם סכנה לחיו. לא ראיתי כי בחשיפת אותו מידע יש דבר שיסייע בהגנת הנאשם, מה גם שכאמור, כל המידע העובדתי הרלוונטי לאירוע מצוי בפראפרזה שנמסרה להגנה. בכל הנוגע למסמכים הנוספים שהושחרו ו/או הוסתרו במדבקות - מדובר במסמכים שתוכנם הועבר להגנה. החלק החסוי ענינו בזהות מקורות מידע שאינם עדי ראיה. מטרת החיסיון היא הגנה על שלומם של המקורות ועל מערך המודיעין המשטרתי. לא ראיתי כי בחשיפת זהותם של מקורות אלו יש דבר שיסייע להגנת הנאשם (וכאמור, לא מדובר בעדי ראיה ואף לא במקורות ראשוניים למידה המפורטת במסמך הגלוי).

בסיכומי של דבר אני קובע כי אין בחומר החסוי דבר שיסייע בהגנת הנאשם. שוכנעתי כי גילוי הראיות והסרת החיסיון עלולה לסכן חיי אדם ולפגוע ביכולות מבצעיות של גורמי החקירה, בלא שתהיה בכך כל תרומה להגנת הנאשם. אשר על כן, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר עותק החלטה זו לידיעת ב"כ הצדדים.
ניתנה היום, ה' אב תשע"ג, 12 יולי 2013, בהעדר הצדדים.